

НИВГАНОЩ

КНИГА ПЪРВА

ДЖЕЙ КРИСТОФ

Превод от английски език
Кристина Георгиева

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *Nevernight*

Copyright © 2016 by Neverafter PTY LTD
All rights reserved.

Превод Кристина Георгиева
Редактор Петя Дочева
Коректор Цветелина Георгиева

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритьоф Нансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Мултипринт“ ООД, Костинброд, 2017
Тираж: 1500 бр.
ISBN 978-954-27-1930-4

*За сестрите ми
Светлина и Мрак и всичко красиво пожеду тях.*

Чезнат сенките в мрака,
той се сменя от деня,
а между тези два свята
лежи сивота.

ДРЕВНА АШКАХСКА ПОГОВОРКА

caveat emptor

Знаете ли, че когато умират, хората често се осират?

Мускулите се отпускат, душите им отлитат на свобода и всичко останало просто... изтича навън. При цялата любов на публиката към смъртта, драматурзите и дума не обелват за това. Когато нашият герой поема последния си дъх в обятията на своята любима, те не насочват вниманието към уголемяващото се петно по бедрата му или към вонята, от която очите ѝ се насълзяват, навеждайки се да го целуне за сбогом.

Споменавам това за вас, о, благородни ми приятели, като предупреждение, че разказвачът ви не страда от подобни задръжки. И ако вътрешностите ви се втечняват при мисълта за отблъскващата прощална целувка наред зловонията, то нека ви предупредя, че книгата в ръцете ви разказва за едно момиче, а за него смъртта е това, което е музиката за маестрото. То правеше с щастливите завършеци онова, което прави острието на триона с кожата.

Девойката вече не е между живите – но би дала мило и драго да чуе и злите, и правдивите думи. След нея остана изпепелена република. Град от мостове и кости лежи на дъното на морето от нейната ръка. И въпреки това съм сигурен, че тя би намерила начин да ме погуби, ако разбере, че съм записал тези слова на хартия. Щеше да ме разпори и да ме остави на Гладния мрак. Но ми се струва, че все някой трябва поне да опита да я отдели от лъжите, дето се носят за нея. Чрез нея. От нея.

Някой, който я е познавал добре.

Мнозина я наричаха Бледата дъщеря. Или Кралесъздател-

ка. Или Враната. Но най-често – никак. Ненадмината убийца, чиято кончина е известна само на Богинята и на мен. Ала с какво се сдоби накрая след смъртта? Със слава или с позор? Признавам, че никога не съм виждал разликата. Но и никога не съм гледал на нещата като вас.

Никога не съм живял в света, който наричате свой.

Нито пък тя.

Мисля, че затова я обичах.

КНИГА 1

КОГАТО ВСИЧКО Е КРЪВ

1

ПЪРВИ ПЪТ

Момчето беше красавец.

Кожа гладка като карамел, усмивка като медена роса. Буйни черни къдрици. Яки ръце, здрави мускули, а очите му, о, Дъщеря, очите му! Дълбоки като бездънни кладенци. Притегляят те към себе си и докато те давят, пак те карат да се смееш.

Устните му, топли и леко извити, докоснаха нейните. Стояха прегърнати на Моста на шепотите, а по небесната дъга се разстилаше морава червенина. Той я галеше по гърба. Кожата ѝ бе настръхнала. Потръпна от нежната му като перце целувка, сърцето ѝ взе да се блъска, в душата ѝ пламна копнеж.

Отдръпнаха се един от друг като танцьори, преди музиката да заглъхне, но струните в сърцата им още трептяха. Тя отвори очи – той се взираше в мъгливата светлина. Под тях каналът ромонеше и мудно се изливаше в океана. Точно както ѝ се искаше и на нея. Точно както трябваше да направи и тя. И се молеше да не се удави.

Това бе последната ѝ нивганоц в града. Част от нея не искаше да се сбогува. Но преди да замине, бе пожелала да научи. Дължеше си поне това.

– Сигурна ли си? – попита той.

Тогавя тя го погледна в очите, хвана ръката му и прошепна:

– Сигурна съм.

Мъжът беше противен.

С рани от склеродермия по кожата и малка брадичка, която се губеше в гънките на тлъстата му небръсната шия. Слой слюнка по устата му, следи от уискито по бузите, носа и очите му. О, богове, очите му! Сини като пламналото от слънца небе. Блещукащи като звезди в застиналия пъленмрак.

Устните му се залепиха за халбата и изцедиха и последните капчици. Наоколо музиката и смехът се усилваха. Той се олюля още миг наред таверната, после хвърли монета на дървения бар и излезе, препъвайки се, на ярката дневна светлина. Замъглените му от алкохола очи огледаха калдъръма в далечината. Улиците се пълнеха с народ и той започна да си пробива път през навалищата към дома и забравата на съня. Не вдигна глава. Не забеляза приклепналата фигура върху каменния гаргойл на покрива отсреща, измазан с бял и сив хоросан.

Момичето го видя как куцука по Моста на братята. То вдигна Арлекиновата маска, за да всмукне от пуретата си. Сладникавият дим на карамфил се понесе във въздуха. Хищната му усмивка и здравите му като въжета ръце го накараха да потръпне, сърцето му взе да се блъска, в душата му пламна копнеж.

Последната ѝ нивганоц в града. Част от нея все още не искаше да се сбогува. Но преди да замине, бе поискала той да узнае. Дължеше му поне това.

Една сянка с формата на котка се настани до нея на покрива. Беше плоска като хартия и полупрозрачна, черна като смъртта. Опашката ѝ се уви собственически около глезена ѝ. Хладните води се изтичаха през вените на града в океана. Точно както ѝ се искаше и на нея. Точно както трябваше да направи и тя. Като все така се молеше да не се удави.

НИВГАНОШ

... сигурна ли си? – попита котката сянка.

Момчето видя как мишената ѝ се промъкна към леглото му.

Кимна бавно и прошепна:

– Сигурна съм.

Стаята беше малка, гола – повече от това не можеше да си позволи. Но бе наредила розоведри свеци и букет водни лилии върху чисти бели чаршафи с отгърнат край, сякаш за да го подканят да се пъкне в тях, а момчето бе се усмихнало на тази лъскаво-захаросана подредба.

Тя отиде до прозореца и се вгледа във величествения дъвен град Божигроб. В белия мрамор, в червеникавокафявите тухли и изцялните кули, които целуваха опаленото от слънцата небе. На север Ребрата се издигаха на стотици метри в аления небосвод, малки прозорчета се вираха навън от издялните в дъвната кост жилища. От кухнята на Гръбнака течаха каналите, които насичаха плътта на града подобно на мрежата на обезумели паяци. Първото слънце отдавна бе се скрило. Дълги сенки покриха пълните с народ тротоари, когато лъчите и на второто избледняха и оставиха третия навъсен огненочервен брат да бди над опасностите на нивганоц. О, де да беше властвал абсолютенмрак! Тогавата той нямаше да я види. Тя не искаше помощта му.

Момчето се приближи зад гърба ѝ, обгърнат в прясна пот и тютюн. Плътна ръце по кръста ѝ. Като лед и огън пръстите му облизаха вдлъбнатините на хълбоците ѝ. Тя се задъха, дълбоко в душата ѝ се разбуди нещо древно. Ресниците ѝ запърхаха като крилица на пеперуди над скулите ѝ, когато ръцете му

преминаха по връхчето на пъпа ѝ, докоснаха леко ребрата ѝ и обгърнаха гърдите ѝ. Нейната кожа настръхна, щом дъхът му раздвижи косите ѝ. Тя изви гръб, притисна се в твърдината на чатала му, улови буйните му къдри. Едва смогваше да си поеме дъх. Не можеше да проговори. Не искаше мигът да започва, нито да свършва.

Обърна се и въздъхна, щом устните им се събраха. С разтреперани, потни пръсти непохватно откопча ръкавелите на надиплените му ръкави. Свали ризите и на двама им, допря устни в неговите и се свлече на леглото. Само тя и той. Плът в плът. Вече не можеше да различи своите стонове от неговите.

Копнежът бе нетърпим, обхванал цялото ѝ същество, ръцете ѝ трепереха, докато галеха гладките възвишения на гърдите му, твърдата плът, която водеше в бричовете му. Пъхна пръсти вътре и погали пулсиращия огън, тежък като желязо. Плашец. Замайвац. Той изпъшка шумно и потръпна като новородено жребче под ласката на ръката ѝ, на дъха ѝ в неговия.

Никога не е била толкова уплашена.

Нито веднъж за всичките ѝ шестнадесет години.

– Довърши ме... – прошепна тя.

Стаята беше разкошно обзаведена; от онези, дето само богатите могат да си позволят. Но писалището бе обсипано с празни бутилки, а цветята на нощната масичка бяха увехнали в спарения мирис на нищетата. Момичето се зарадва, че вижда омразния ѝ мъж да тъне в самота въпреки състоянието си. През прозореца видя как той окачи редингота си и остави орфаната си триъгълна шапка върху празна гарафа. Опитваше се да се убеди, че ще успее. Че е твърда и остра като

НИВГАНОШ

стомана.

Кацнала на покрива отсреща, тя огледа града долу – окървавените калдъръми, тайните тунели, високите катедрали от лъскава кост. Ребрата пронизваха небето над нея, усуканите канали извираха от разкривения Гръбнак. Първото слънце отдавна бе се скрило. Дълги сенки покриха пълните с народ тротоари, когато лъчите и на второто избледняха и оставиха третия, навъсен огненочервен брат да бди над опасностите на нивганош. О, де да беше властвал пъленмрак! Тогава той нямаше да я види. Тя не искаше той да я види.

Тя протегна умните си пръсти, притегли сенките към себе си и захвана да сплита и увива черните паяжинни нишки, докато те се спуснаха над раменете ѝ като наметало. Тогава изчезна от света. Стана прозрачна, подобно на петно върху картина на силуета на града. Скочи във въздуха до прозореца му и се повдигна на перваза. Отвори бързо стъклото и се мушна в стаята безшумно като котката сянка, която я следваше. Измъкна камата от колана си. Дишаше тежко. Дълбоко в душата ѝ се разбуди нещо древно. Ресниците ѝ запърхаха като крилца на пеперуди на фона над скулите ѝ и, свита невидима в ъгъла, тя видя как той си напълни чаша с трепереща ръка.

Дишаше твърде шумно. В главата ѝ цареше хаос. Ала той беше прекалено пиян, за да забележи – зареян бе някъде в спомените за скърцането на хиляди разтегнати вратове, хиляди чифта крака, танцуващи под музиката на палача с примката. Кокалчетата ѝ побеляха върху дръжката на камата, докато го наблюдаваше от мрака. Едва смогваше да си поеме дъх. Не можеше да проговори. Не искаше мигът да започва, нито да свършва.

Той отпи от чашата и въздъхна. С разтреперани, потни

пръсти непохватно откопча ръкавелите на надиплените си ръкави. Свали ризата си, прекоси с накуцване дъсчения под и се свлече на леглото. Бяха само тя и той, дъх за дъх. Нейният край или неговият – тя вече не можеше да каже със сигурност.

Чакането бе непоносимо, тялото ѝ се обливаше в пот. Мракът потрепери. Тя си спомни коя е, какво бе ѝ отнел този мъж, всичко, което щеше да последва, ако се провалеше. Събра смелост, захвърли плаща от сенки и пристъпи напред.

Той ахна, сепна се като новородено жребче, когато тя излезе на червената слънчева светлина с усмивката на Арлекино наместо своята.

Никога не бе виждала толкова уплашен човек.

Нито веднъж за всичките си шестнадесет години.

– Довърши ме... – прошепна той.

Той лежеше отгоре ѝ с бричовите около глезените си. Устните му на шията ѝ, сърцето ѝ в гърлото ѝ. Някъде между копнежа и страха, любовта и омразата измина вечност и тя почувства как той, огнен и невероятно твърд, се притиска в деликатната нежност между краката ѝ. Пое си дъх, навярно за да заговори (но какво щеше да каже?) и тогава последва болка, болка. О, Дъщеря, как болеше само. Той бе проникнал в нея, онова нещо беше в нея – грубо и реално, и тя изкрепя въпреки волята си, прехарвайки устна, за да заглуши пороя от писъци.

Той не чуваше, нехаеше, притискаше я под тежестта си, забиваше се в нея отново и отново. Мигът по нищо не приличаше на нежните образи, родени от възбуждението ѝ. С разкрачени крака и свит стомах тя риташе по постелката и жадуваше той да спре. Да почака.

Това ли беше то?

Това ли?

Ако по-късно всичко се объркаше, това щеше да е последната ѝ нивганош в този свят. А тя бе научила, че първият път обикновено е най-ужасният. Мислеше си, че е готова; достатъчно увлечена, достатъчно влажна, достатъчно желаеща. И всичко, което бяха ѝ казали уличните момичета между смеха и многозначителните погледи, не важеше за нея.

– Затвори очи – бяха я посъветвали те. – Скоро ще свърши.

Ала той тежеше много, а тя се мъчеше да не заплаче и ѝ се искаше да бъде другояче. Беше мечтала за това, надяваше се, че ще бъде нещо специално. Но сега си мислеше, че цялата работа е груба и недодялана. Никаква магия или фойерверки. Само тежестта му върху гърдите ѝ, болката от тласъците му, докато тя пшйкаше с изопнато лице и го чакаше да свърши.

Той притисна устни в нейните, обгърна страните ѝ. И в този миг пламъчето пак присветна сладко въпреки тромавите движения, пшъканията и болката. Тя отвърна на целувката му и в жилите ѝ се разля огън, мускулите ѝ се изопнаха. Той притисна лицето си в косите ѝ, потръпна, умирайки за миг, и накрая се отпусна отгоре ѝ – неподвижен, плувнал в пот, омаломощен.

Тя остана да лежи задъхана. Облиза потта му от устните си. Въздъхна.

Той се превъртя настрани, сви се на чаршафите до нея. Тя протегна ръка между краката си и напипа влага, рана. Размазана по пръстите и бедрата ѝ. Върху чистите постели с отгърнатия край, сякаш за да го подканят да се пъкне в тях.

Кръв.

– Защо не ми каза, че ти е за първи път?

Тя замълча. Взираше се в червените си пръсти.

– Съжалявам – прошепна той.

Тогава тя го погледна.

И тозчас извърна очи настрани.

– Няма за какво.

Тя го притискаше с колене към земята. Ръката му – на китката ѝ, камата ѝ – на гърлото му. Някъде между борбата и свистенето, зъбите и молбите измина вечност и накрая острието се заби, остро и невероятно твърдо, заби се във врата му и спря в гръбнака му. Той пое жадно дъх, вероятно за да заговори (но какво щеше да каже?), и тя видя в очите му болка, болка. О, Дъщери, *как* болеше само! Камата бе проникнала в него, *тя* беше в него – забивайки се безпощадно, докато той се мъчеше да изкрещи, но ръката ѝ запуши пороя от писъци.

Обладан от ужас, отчаян, той взе да драска по маската ѝ, докато тя въртеше острието. Мигът по нищо не приличаше на жестоките образи, родени от въображението ѝ. С разкрячени крака и рукнал врат той риташе по постелята и жадуваше тя да спре. Да почака.

Това ли беше то?

Това ли?

Ако всичко бе се объркало, това щеше да е последната ѝ нивганош в този свят. А тя знаеше, че първият път обикновено е най-страшният. Мислеше си, че не е готова; не е достатъчно силна, не е достатъчно хладнокръвна, а уверенията на стария Меркурио не важаха за нея.

– Не забравяй да дишаш – беше я посъветвал той. – Скоро ще свърши.

Той се мятеше, а тя го държеше да не мърда и се питаше дали винаги ще е така. Беше си представяла, че мигът ще бъде пропит с жестокост. Дан, която трябва да се изплати, а не опияняваща минута. Сега обаче си мислеше, че цялата работа

НИВГАНОШ

е красива и изящна като балет. Гърбът му се изви под нея. Страхът в очите му, щом свали маската ѝ. Блясъкът на забитото острие, ръката върху устата му, тя кима, успокоява го с майчина нежност и го чака да свърши.

Той одра бузата ѝ, стаята се изпълни с противната воня от дъха и лайната му. И в този миг пламъчето присветна – от ужаса се роди милостта, макар той да заслужаваше края си още сто пъти по толкова. Тя измъкна камата, заби я в гърдите му и топлата струя обля ръцете ѝ. Мускулите му се изопнаха. Той се вкопчи в пръстите ѝ, въздъхна, умирайки, и се отпусна под нея – неподвижен, плувнал в пот, омаломощен.

Тя остана отгоре му, задъхана. Вкуси солта и алената кръв. Въздъхна. Превъртя се настрани, чаршафите наоколо ѝ бяха изпомачкани. Докосна лицето си и напила влага, топлина. Размазана по ръцете и устните ѝ.

Кръв.

– Чуй ме, Ния – прошепна тя. – Чуй ме, Майко. Тази плът е твоето угощение. Тази кръв – твоето вино. Този живот, тази смърт е моят дар за теб. Приеми го.

Котката сянка наблюдаваше от таблата на леглото. Наблюдаваше я така, както могат само безоките. Не каза нито дума.

Нямаше нужда.

Безмълвните лъчи на слънцето по кожата ѝ. Мократа от пот гарвановочерна коса в очите ѝ. Тя обу кожениите си бричове, напъха се в сивата като хоросан риза, навлече ботушите от вълча кожа. Разранена. Окървавена. Но доволна. Или почти.

– Стаята е платена за цялата нивганош. Ако я искаш.

Момчето за наслади я наблюдаваше от другия край на леглото, подпряло глава на лакътя си.

– Ами парите ми?

Тя посочи кесията до огледалото.

– По-млада си от редовните ми – каза той. – Нямам много жени, на които им е за първи път.

Тогавя тя се погледна в огледалото – бледа кожа и черни очи. По-млада за годините си. И макар че свидетелството за обратното засъхваше по кожата ѝ, за миг отново ѝ беше трудно да мисли за себе си като за нещо повече от момиче. Нещо крехко и уплашено, нещо, което шестнадесетте години в този град така и не успяха да калят.

Беше натикала ризата обратно в бричовите си. Провери дали маската на Арлекино е в наметалото ѝ. Камата – на колана ѝ. Бляскава и остра.

Палачът скоро щеше да си тръгне от таверната.

– Трябва да вървя.

– Може ли да те попитам нещо, *mi dona*?

– Питай.

– Защо аз? Защо сега?

– Защо не?

– Това не е отговор.

– Според теб аз трябваше да се запазя, така ли? Като дар?
Сега завинаги ограбен?

Момчето замълча. Наблюдаваше я с дълбоките си като кладенци очи. Красиво като картина. Момчето извади пурета от сребърната си табакера. Запаля я на една от свещите. Всмуква дълбоко.

– Исках да разбера какво е – рече накрая. – В случай че умра.

Сви рамене и изпусна дима.

– Сега вече знам.

И потъна в сенките.

Безмълвните лъчи на слънцето по кожата ѝ. Сивото като хоросан наметало се спускаше по раменете ѝ, превръщаше я в сянка на мрачната светлина. Беше застанала под мраморната арка на площад „Кралят просяк“, а третото безлико слънце не помръдваше на небето. Спомените за края на палача изсъхваха с петната от кръв по ръцете ѝ. Спомените за устните на момчето за наслада изсъхваха с петната по бричовете ѝ. Разранена. С въздишка на уста. Но доволна. Или почти.

– Виждам, че не си умряла.

Старият Меркурио я гледаше от другия край на арката, нахлупил ниско триъгълната си шапка, с пурета между устните. Виждаше ѝ се някак смален. Отслабнал. Остарял.

– Не защото не опитам – отвърна момичето.

Тогава го погледна – изцапани ръце и гаснещи очи. Постар за годините си. И макар че свидетелството за обратното хващаше коричка по кожата ѝ, за миг отново ѝ беше трудно да мисли за себе си като за нещо повече от момиче. Нещо крехко и уплашено, нещо, което шестгодишното обучение под негово наставление така и не я кали.

– Дълго няма да те виждам, нали? – попита тя. – Може никога да не те срещна отново.

– Ти го знаеше. Сама го избра.

– Не знам дали изобщо имаше избор.

Тя разтвори юмрук, в дланта ѝ – кесия от овча кожа. Старецът прие възнаграждението и изброи съдържанието му с изцапания си с мастило пръст. Трак-трак. Окървавени. Двадесет и седем зъба.

– Явно палачът е изгубил няколко – обясни тя.

– Те ще разберат – Меркурио ѝ подхвърли зъбите. – Отиди на седемнадесетия пристан, щом удари шестата камбана. Дюимерска бригантна на име „Поклонникът на Трелена“.

Свободен кораб, който не плава под айтриянско знаме. Той ще те отведе там.

– Където ти не можеш да ме последваш.

– Аз те обучих добре. Продължаваш сама. Премини през прага на Църквата преди началото на Септимус, иначе ще изпуснеш късмета си.

– ... Разбирам.

В съзлящите му очи проблесна обич.

– Ти си най-добрият ученик, когото съм изпращал в Червената църква. Там ще разпериш криле и ще полетиш. И пак *ще* ме видиш.

Тя извади камата от колана си. С наведена глава я сложи отпред на ръката си. Острието бе изработено от гробнакост и блещукаше бяло и здраво като стомана. На дръжката бе изваяна врана в полет. Червените кехлибарени очи светеха на алените лъчи.

– Задръж я. – Старецът подсмъркна. – Пак е твоя. Ти си я спечели. Най-накрая.

Тя огледа камата от всички страни.

– Да я кръстя ли?

– Може, но какъв е смисълът?

– Ето тази част – тя докосна върха. – С която ги пронизваш.

– О, браво! Внимавай да не се порежеш с този остър ум.

– Всички велики *остриета* си имат имена. Такъв е обичаят.

– Глупости. – Меркурио взе камата, задържа я между двама им. – Кръщаването на кинжала е нещо, с което героите губят времето си, момиче. Мъже, за които хората пеят песни, съчиняват приказки, кръщават на тях децата си. За теб и мен остава пътят на сенките. И ако изиграсш правилно ходовете си, никой никога няма да узнае името ти, а още по-малко

НИВГАНОШ

острието изкормващо свине в колана ти.

– Ще бъдеш слух. Шепот. Мисълта, дето буди нощем кучите синове в този свят и ги кара да се обливат в пот. Ти никога няма да станеш ничий герой, момиче.

Меркурио ѝ върна камата.

– Но ще всяваш страх у героите.

Тя се усмихна. Внезапно я обзе дълбока печал. Постоя още миг. Приблужи се. Целуна го нежно по грапавите бузи.

– Ще ми липсваш.

И потъна в сенките.

2

МУЗИКА

Небето плачеше.

Или поне така му се струваше. Момиченцето знаеше, че водата, която пада от тъмносивото петно отгоре, се нарича дъжд. То едва-що бе навършило десет години, но беше достатъчно голямо, за да знае. И въпреки това продължаваше да си представя, че от сивото глазирано лице се стичат сълзи. Много по-студени от неговите. Без соления им и парлив вкус. Но все пак небето наистина плачеше.

И какво друго му оставаше в такъв момент?

Момиченцето стоеше на Гръбнака над форумата. В краката му лъщеше гробнакост, студен вятър развяваше косите му. Хората се събираха долу на площада, отворили усти, с пожълтели зъби и светли юмруци. Пълчищата бяха се стекли край ешафода в сърцето на форумата и момичето се питаше дали ако

го съборят, хората отгоре ще могат пак да се приберат по домовете си?

Никога не бе виждало такова гъмжило. Мъже и жени с различно телосложение и форма, деца почти на същата възраст. Всички бяха облечени в дрипи. Воят им бе уплашил момиченцето и то бе хванало майка си за ръка и силно я стискаше.

Майка му сякаш не забелязваше. Като всички останали бе вперила поглед в ешафода. Но не плюеше по мъжете пред примките, не хвърляше развалени храни и не крещеше с омраза през стиснати зъби „Предател!“. Доня Корвере стоеше в черната си дреха, подгизнала от сълзите на небето, като статуя над още празна гробница.

Все още. Но не задълго.

Момиченцето искаше да попита защо майка му не плаче. Знаеше какво значи „предател“ и затова искаше да пита. Ала някак бе разбрало, че тук не е място за приказки. Затова си мълчеше.

И наблюдаваше.

На ешафода под тях стояха шестима мъже. Единият с качулка на палач – черна като пъленмак. Другият със свещеническо расо – бяло като гълъбово перо. Ръцете на останалите четирима бяха вързани с въжета, а в очите им блестеше бунт. Но щом палачът надяна примките на вратовете им, тя видя как непокорството се отцеди от лицата им заедно с кръвта. Години след това неведнъж щеше да слуша колко смел е бил баща ѝ. Ала докато го гледаше сега от високото, там, в края на редицата, знаеше, че той се страхува.

Едва на десет, детето вече бе познало цвета на страха.

Свещеникът прекрачи напред и удари с тоягата си по дъските. С брада като хрусталак и рамене на вол, той приличаше повече на разбойник, убил свят човек и задигнал дрехите му. На синджира около врата му висяха трите слънца и се

опитваха да греят с потъмнялото си злато, но облаците в плачещото небе не им позволяваха.

Гласът на мъжа се точеше като карамел – черен и сладък. Говореше обаче за престъпления срещу айтриянската република. За предателство и вероломство. Светият разбойник призова Светлината за свидетел (момиченцето се почуди дали Светлината има избор) и назова по име всеки от мъжете.

- Сенатор Клавдий Валенте.*
- Сенатор Марконий Албари.*
- Генерал Гай Максиний Антоний.*
- Джустикус Дарий Корвере.*

Името на баща ѝ, последната нота в най-печалната песен, която бе чувала. Очите ѝ плувнаха в сълзи и светът изгуби резките си очертания. Колко дребен и блед изглеждаше той там сред виещото море. Колко самотен. Тя си го спомни такъв, какъвто беше доскоро; снажен, горд и силен. О, колко силен само. Бронята му от гробнакост бе бяла като прясна сняг през зимата, наметалото се разливаше като пурпурна река на раменете му. А когато се усмихваше, сините му грейнали очи се сгъваха в гълчетата.

Бронята и наметалото сега ги нямаше, на тяхно място – дрипи от мръсно зебло. По лицето му – синини, подобни на тлъсти боровинки. Дясното му око бе се затворило и подуло, другото бе се забило в краката му. Момиченцето жадуваше баща му да го погледне. Жадуваше да се върне с тях вкъщи.

– Предател! – реवेशе тълпата. – Накарай го да потанцува!

*Момичето не разбираше какво говорят. Музика не се чуваше.**

Светият разбойник погледна стените с бойниците, ребро-

* То още не знаеше как да се вслушва. Вие, хората, рядко знаете.. – Бел. авт.

родените и властниците, струпани горе. Целият сенат бе се стекъл за зрелището, имаше близо стотина люде, издокарани с пурпурните си роби, впили безмилостни погледи в ешафода долу.

Вдясно от сената стояха групичка мъже с бели брони. С кървавочервени наметала. Мечове, измъкнати от ножниците, обвити във виеци се пламъци. Наричаха ги луминати. Тя знаеше това отлично. Мъжете бяха братя по оръжие на баща ѝ преди изменничеството.

Наоколо цареше оглушителна връва.

Сред сенаторите стоеше красив тъмнококс мъж с пронизващи черни очи. Носеше бели мантии, гарнирани с най-тъмния пурпурен плат – одеждите на консула. И момиченцето, което не знаеше – о, какво ли знаеше то – се досецаше поне, че това е човек с ранг. Далеч над свещениците, войниците или тълпата, която ревеше да се танцува, без музика. По неговата дума тълпата щеше да освободи баща му. По неговата дума Гръбнакът щеше да се срине, Ребрата да се превърнат в прах, а Аа, самият Бог на Светлината, да затвори трите си очи и над ужасната процесия да се спусне благословен мрак.

Консултът бе излязъл напред. Многолюдното долу притихна. И щом красивият мъж заговори, момиченцето стисна ръката на майка си с надежда, каквото хранят само децата.

– Тук в град Божигроб, на Светлината на Аа и по единодушното съгласие на айтриянския сенат, аз, консул Юлий Скайва, обявявам обвиняемите за виновни в организирането на бунт срещу нашата славна република. За предателите на айтриянските граждани има само една присъда. Една присъда за тези, които искат отново да надянат оковите на кралско робство на народа ни.

Дъхът на момиченцето секна.

Сърцето му взе лудо да бие.

– Смърт.

Рев. Заля го като порой. Погледна с ококорени очи красивия консул, после светия разбойник, майка си – спри ги, миличка мамо, – ала очите на майка му бяха заковани върху мъжа долу. Само долната ѝ устна потрепери и издаде страданието ѝ. Но момиченцето не издържа; викът се надигна от него и се изля през устните му

не-не-не

и сенките по целия форум потрепериха пред яростта му. Мракът в краката на всеки мъж, на всяка девойка и всяко дете, тъмнината, хвърляна от светлината на скритите слънца, все едно колко слаба и бледа да беше, чуй, о, благородни ми приятелю, тези сенки се разтрепериха.

Ала никой не забеляза. Никой не се интересуваше.*

Очите на доня Корвере не се откъсваха от съпруга ѝ. Тя прегърна момиченцето, притисна го до себе си. С една ръка през гърдите. С другата през врата. Толкова силно, че то не можеше да помръдне. Не можеше да се обърне. Не можеше да си поеме дъх.

Представете си я сега; майката и лицето на дъщерята, притиснато в полите ѝ. Настръхналата вълчица предпазва малкото си от убийството, което се разиграва долу. Ще ви бъде простено за тази картина. Простено, защото грешите. Майката държеше дъщеря си, обърната напред, за да вкуси всичко. Всяка хапка от горчивото угощение. Всяка трошичка.

Момиченцето видя как палачът опита примките една по една. После, накуцвайки, отиде до края на ешафода, повдигна качулката си и плю. Момичето зърна лицето му – пожълтели зъби, сива набола брада, заешка уста – толкоз. Някакъв глас в него изкрещя Не гледай! Не гледай! и то затвори очи. Майка му го бе стиснала още по-силно, шепотът ѝ бе остър като

* Нещо забеляза. Нещо се интересуваше.. – Бел. авт.

бръснач.

– Никога не трепвай – изрече тя тихо. – Никога не се страхувай.

Момиченцето почувства думите в гърдите си. В най-дълбокото, най-черното място, където надеждата, която децата таят, а възрастните оплакват, чезне и се изгубва като прах, разнасян от вятъра.

И отвори очи.

Тогава той вдигна глава. Баща му. Само един поглед през дъжда. То често щеше да се пита какво ли си е мислил в онзи миг, в лицето на нивганоците. Ала нямаше думи, дето да могат да преминат през свистящата завеса. Само сълзи. Само плачещото небе. Палачът дръпна лоста и подът се отвори. И ужасено, то най-сетне разбра. Най-сетне я чу.

Музиката.

Погребалната песен на присмехулната тълпа. Рязкото опъване, проскърцването на възето. Гър-гър-гъргоренето на обесения, прекъснатото от ръкоплясканията на светия разбойник, на красивия консул и на гнилия, грешен свят. А на кресчендото на тази зловеща песен – краката ритат, лицето моравее, бащата бе започнал танца си.

Татко...

– Никога не трепвай. – Студен шепот в ухото. – Никога не се страхувай. И никога, никога не забравяй.

Момиченцето бавно кимна.

Изхвърли с въздишка надеждата.

И видя как баща му умря.

Тя стоеше на палубата на „Поклонникът на Трелена“ и гледаше как градът се смалява в далечината. Мостовете и кулите на столицата избледняха и накрая останаха само Ребрата;

НИВГАНОШ

шестнадесет костни дъги, които се подаваха от хоризонта, докато и те най-после изчезнаха в мъглата.

Стискаше побелелите от сол перила, засъхналата кръв под ноктите ѝ бе хванала коричка. В колана ѝ – кама от гробнакост, в кесията ѝ – зъбите на палач. Черните очи отразяваха мрачното червено слънце над главата ѝ, а отзвукът от по-малкия му, по-син брат още огласяше небето на запад.

Котката сянка бе се свила в мрака в краката ѝ, макар да нямаше нужда от нея. Там беше по-хладно, нали разбирате. Някой по-наблюдателен можеше да забележи, че сянката на момичето е малко по-черна от другите. Някой по-наблюдателен можеше да забележи, че е черна за двама.

За късмет, на борда на „Поклонникът“ нямаше такива.

Тя не беше хубавица. О, легендите, които сте чували за убийщата, сринала айстрийската република, несъмнено описват красотата ѝ като неземна; млечнобяла кожа, стройна фигура и изящни устни. И тя действително притежаваше тези качества, но обрисуването е... малко неточно. В края на краищата „млечнобяла“ е хубав израз за „бледа“. „Стройна“ е думата, с която поетът заменя „недохранена“.

Бледата ѝ кожа и нейните хлътнали страни ѝ придаваха изгладнял, изтощен вид. Гарвановочерната ѝ коса стигаше до ребрата, без нашърбения перчем, който сама бе отрязала. Устните и кожата под очите ѝ изглеждаха вечно посинели, а носът бе чупен поне веднъж.

Ако лицето ѝ беше пъзел, повечето хора щяха да го приберат в кутията недовършен.

Освен това беше ниска. Слаба като вейка. Бричовете ѝ нямаше на какво да се държат. Не беше красавица, за която влюбени да дават живота си, армии да влизат в бой, герои да посичат богове или демони. Точно обратното на това, дете сте чували от поетите, сигурен съм. Ала тя имаше обаяние,

благородни ми приятели. А вашите поети са глупци.

„Поклонникът на Трелена“ беше двумачтова бригантина, а моряците на борда ѝ бяха родом от островите Дюим. Вратовете им бяха украсени с огърлици от зъби на морски дракони в знак на преклонение пред тяхната богиня Трелена*. Век по-рано айтрийската република бе завладяла народа на дюимерите, които имаха черна кожа и се извисяваха с една глава и гърди над средния айтриянец. Според легендата те произлезли от дъщерите на великани, съвкупявали се със сладкодумни мъже, но при едно по-щателно вглеждане логиката на сказанието се пропуква.** Казано простичко, като народ били едри като бикове и яки като пироните в ковчег, а склонността им да украсяват лицата си с татуировки на левиатани разваляло още повече първото впечатление.

Но въпреки страховития им вид, дюимерите се отнасят с пътниците си не толкова като с гости, колкото като със священ товар. И тъй, макар на борда да пътуваше сама шестнадесетгодишна девойка, въоръжена само с парче заострена гробнакост, на никого от моряците не му минаваше през ум да я задява. За жалост, сред екипажа на „Поклонникът“ имаше и неколцина, които не бяха родом от Дюим. И на един от тях му хрумна, че си струва да си поиграе със самотното момиче.

Едва ли ще излъжем, ако кажем, че винаги освен в самотата си, а понякога, уви, дори и тогава, можеш да разчиташ на компанията на глупци.

Мъжът беше конте. Айтрийски франт с гладки гърди и достатъчно чаровна усмивка, за да вкара някоя и друга жена в

* Девата на Океаните, Третородена от Светлината и Гърлото, Тази, която ще погълне света. – Бел. авт.

** Колко ли пиан трябва да е един мъж, за да си помисли, че е разумно да ухазва великанка, да речем? Освен това как е възможно в подобно състояние човек да разпъне безаварийно собствения си инструмент, камо ли задължителната стъбличка? – Бел. авт.

НИВГАНОШ

легло си. Филцовата му шапка бе закичена с пауново перо. Седем седмици щяха да изминат, преди „Поклонникът“ да акостира в Ашках, а за мнозина това си е дълго чакане само с една ръка за компания. И тъй, контето се облегна на перилата до нея и ѝ предложи перушинено пухестата си усмивка.

– Хубавица си.*

Тя му хвърли бърз преценяващ поглед, после отново извърна към морето черните си като въглени очи.

– Не ме закачайте, сър.

– О, я стига, хубавице. Не се дърпай. Държа се приятелски с теб.

– Аз си имам достатъчно приятели, благодаря ви, сър. Моля ви, оставете ме на мира.

– На мен ми се вижда точно обратното, девойко.

Той протегна твърде мило ръката си и отмести леко косата от бузата ѝ. Тя се завъртя, приближи се с усмивка, която в действителност бе най-красивото нещо у нея. Извади камата си, притисна я в източника на повечето мъжки неволи и заговори. Усмивката ѝ се разширяваше ведно с очите му:

– Ако още веднъж ме пипнете с пръст, сър, ще нахраня драконите със съкровището ви.

Паунът изцвърча, щом натиснаха по-силно сърцето на проблемите му – без съмнение проблемът вече бе се смалил. Мъжът пребледня и отстъпи назад, преди някой от другарите му да стане свидетел на неблагоприятното му. И като се поклонил възможно най-изящно, се измъкна незабележимо, за да убеди себе си, че в края на краищата ръката му е по-добра компания.

Момичето се обърна към морето. Пъхна камата обратно в колана си.

Както казах, и то си имаше чар.

* Поет е човекът, не ще и дума. – Бел. авт.

Тъй като не искаше да привлича повече внимание, девойката се показваше навън само в часовете за хранене или излизаше да глътне чист въздух в мъртвилото на нивганош. През останалото време бе напълно доволна да си лежи в хамака в каютата и да чете томовете, които бе ѝ дал старият Меркурио. Избождаше очите си с ашкахското писмо, но котката сянка ѝ помагаше с най-трудните пасажии. Свита в гънките на косата ѝ, тя наблюдаваше през рамото ѝ, докато девойката четеше „Алхимични истини“ на Хипация и едно прашасало копие на Плинис „Теории за Гърлото“*.

В момента бе се привела над „Теориите“, бръчка загрозяваше гладкото ѝ чело.

– *опитай пак...* – прошепна котката сянка.

Момичето разтри слепоочията си и трепна.

– Заболя ме главата.

– *о, горкото момиче, да го цункам ли...*

– Тази книга е за деца. Бебетата ги учат на такива неща.

– *книгата не е била писана за айтриянска публика...*

Момичето се върна към изписания със ситни букви ръкопис. Изкашля се и зачете на глас:

– Небето над айтриянската република се огрява от три слънца, за които се вярва, че са очите на Аа, Бога на Светлината. Неслучайно мръсните често наричат Аа *Всевиждащия*.

* Едно от шестте запазени. През година 27 от началото на летоброенето Плинис и всички известни копия от трудовете му били изгорени на клада, която за кратко била наричана „Най-ярката светлина“.

Кладата, на която били унищожени над четири хиляди подстрекателски книги, била организирана от великия кардинал Крас Алваро и била смятана за огромен успех за айтриянското духовенство, докато синът на Крас, кардинал Лео Алваро, посочил, че в цялото творение няма по-ярка светлина от тази на Бога на Светлината и че определянето на огън, запален от човешка ръка за обратното, в действителност е ерес.

След разпъването на великия кардинал Крас Алваро, другият велик кардинал Алваро II постановил оттогава насетне в писанията кладата да се нарича „Ярката светлина“. – Бел. авт.

Тя вдигна вежди и погледна котката сянка.

– Аз се мия достатъчно.

– *плинис е бил от елита...*

– Искаш да кажеш кретен.

– *продължавай...*

Въздишка.

– Най-голямото от трите слънца представлява жарко червено кълбо, наречено Саан. *Виждащият*. Той се тътри по небосвода като бригантина, дето си няма друга работа, и почти сто седмици не слиза от там. Второто слънце се нарича Сааи. *Знаещият*. По-малък и със синкаво лице Сааи изгрива и залазва по-бързо от брат си...

– *сродник...* – поправи я котката сянка – *... в староашкахския няма дума за брат и сестра...*

– По-бързо от *сродника* си и престоява по четиринадесет седмици наведнъж, като почти два пъти толкова време прекарва отвъд хоризонта. Третото слънце е Шиих. *Наблюдателят*. Това е мъждив жълт гигант, който прекосява небето за почти същото време като Саан.

– *много добре...*

– Между мудното странстване на трите слънца айтрияниците виждат истинска нощ, която наричат *пъленмрак*, само за кратък отрязък от време на всеки две години и половина. В останалото време – всяка вечер жадуват за миг тъмнина, в който да пият с другарите си, да се любят с любимите си...

Момичето замълча.

– Какво означава *oshk*? Меркурио никога не ме е учил на тази дума.

– *очакван...*

– Значи има нещо общо със секса.

Котката сянка се премести на другото ѝ рамо, без да разбута нито един кичур.

– означава да се любиш, без да обичаш’..

– Ясно – момичето кимна – ... да се любят с любимите си, да чукат курвите си или някого друго – трябва да понасят вечната светлина на тъй наречената „нивганош“, огрявана от едно или повече от очите на Аа в небето.

– Понякога три години наред без капка истински мрак. Девојката затвори с глух звук книгата.

– *отлично...*

– Главата ме боли ужасно.

– *писмото на ашкахите не е било предназначено за слабоумци...*

– Е, много ти благодаря.

– *нямах предвид теб...*

– Без съмнение – тя се изправи и се протегна, разтърка очите си. – Да излезем на свеж въздух.

– *нали знаеш, че не дишам...*

– Аз ще дишам. Ти гледай.

– *както кажеш...*

Двете се качиха тихомълком на палубата. Нейните стъпки бяха по-тихи от шепот, а тези на котката сянка – напълно безшумни. Отгоре чакаха бурните ветрове, които отбелязваха идването на нивганош – синият спомен за Сааи избледняваше бавно на хоризонта, оставяйки Саан да хвърля сам мрачното си червено сияние.

Палубата на „Поклонникът“ бе почти празна. На кормилото стоеше едър кормчия с набраздено лице, в наблюдателницата на върха на мачтата двама моряци бяха на вахта, а един юнга (по-висок с около две глави от нея) подремваше върху дръжката на парцала си и сънуваше прегръдките на любимата си. От петнадесет дни корабът плаваше на юг в Морето на мечовете покрай нащърбената ивица на Лийс. В далечината момичето видя още един кораб, замъглен от светлината на

Саан. Тежък дредноут, развял знамето с трите слънца на айтриянския флот, разсичаше вълните като кама от гробнакост гърлото на стар палач.

Кървавата смърт, с която бе дарила палача, ѝ тежеше. Повече от спомена за гладката твърдина на момчето за наслада, за потта, дете бе оставило да засъхне по кожата ѝ. И макар че тази фиданка щеше да разцъфне в убийца, от която другите убийци с право щяха да се страхуват, в този миг тя беше един току-що откъснат цвят и спомените за лицето на палача, когато прерязваше гърлото му, я... объркваха. Не е лесно да видиш как човек се подхлъзва от мощния живот към неотменимата смърт. Още по-трудно е да бъдеш този, който го *блъска*. И въпреки обучението на Меркурио, тя още бе шестнадесетгодишно момиче, което тъкмо бе извършило първото си убийство. Във всеки случай първото замислено убийство.

— Здравей, хубавице.

Гласът я изтръгна от унеса ѝ и тя се прокле за непредпазливостта си. Какво бе я учил Меркурио? *Никога не оставай с гръб към стаята*. И дори да потърсеше оправдание за нехайството си в наскоро пролятата от нея кръв или в това, че палубата на кораба не е никаква стая, чу върбовата пръчка, която старият убиец би вдигнал в отговор.

— *Два пъти нагоре по стълбите!* — щеше да излае той. — *Дотам и обратно!*

Девојката се обърна и видя младия моряк с шапката с пауново перо и с усмивката на прелъстител. С него имаше още един мъж, широкоплещест, с мускули, опънали ръкавите на ризата му като орехи, натъпкани в зле скроени торби. Ако се съдеше по външния му вид, бе също айтриянец, загорял и синеок, сивият отблясък на улиците в Божигроб бе запечатан

в погледа му.

– Надявах се пак да те срещна – рече Пауна.

– Корабът е твърде малък, за да се надявам на друго, сър.

– „Сър“, така ли? Последния път заплаши да отрежеш най-скъпите ми части и да нахраниш с тях рибите.

Тя наблюдаваше момчето. Оглеждаше изпод ресниците си натъпканата с орехи торба.

– Не беше заплаха, сър.

– Тогава значи дръзко самохвалство? Празни приказки, за които, сигурен съм, ми дължиш извинение.

– А вие бихте ли приели извинението, сър?

– Долу в каютите, безспорно.

Сянката ѝ се раздвижи като водата във воденичен вир, когато дъждът целува повърхността. Пауна обаче не се отказваше от униженията си, а главорезът с орехите – от сладката болка, с която щеше да я дари, ако имаше на разположение пет-шест минути с нея в някоя кабина без прозорци.

– Нали разбирате, че трябва само да извикам.

– И колко силен ще бъде викът ти – усмихна се Пауна, – преди да изхвърлим кокалестия ти задник през борда?

Тя погледна кормчията. После – наблюдателницата. Падането в океана би я обрекло на смърт – дори „Поклонникът“ да се върнеше, тя можеше да плува на йота по-добре от котвата му, а Морето на мечовете гъмжеше от дракони подобно на момче за наслада край доковете, налазено от раци.

– Не много – съгласи се тя.

– *простете, благородни приятели...*

Гласът стресна мъжете – не бяха чули някой да се приближава. Двата се обърнаха. Пауна пуфтеше и се мръщеше, за да скрие внезапния си страх. И там на палубата зад тях, разбойниците видяха как котката от сенки ближе лапата си.

Беше тънка като стар пергамент. Силует, изрязан от ивица

НИВГАНОШ

мрак, но не чак толкова пътен, та да не могат да видят палубата зад нея. Гласът ѝ бе шепот на сатенени постели върху студена кожа.

– боя се, че сте си избрали неподходящото момиче за танци...

Хлад пролази в душите им – лек като шепот и вледеняващ. Някакво движение привлече погледа на Пауна и той осъзна с нарастващ ужас, че сянката на момичето е по-голяма, отколкото е редно или възможно да бъде. А най-лошото беше, че се движи.

Ченето на Пауна увисна, когато момичето скрита с ботуш съучастника му в слабините с такава сила, та да осакати неродените му деца. Разбойникът с орехите се преви, тя го улови за ръката и го преметна през перилата в морето. Премести се зад Пауна и той изруга, но така и не можа да вдигне крак – като че ли в сянката на момичето ботушите му бяха залепнали за палубата. Тя го ритна силно отзад и той заби лице в перилата, размазвайки носа си като кървав конфитюр по бузите си. Момичето го обърна и с нож на гърлото го притисна с мъчително извит гръбнак в парапета.

– Моля ви за извинение, госпожице – изпъшка той. – Кълна се в Аа, не исках да ви обидя.

– Как се казвате, сър?

– Максиний – прошепна той. – Максиний, с ваше позволение.

– Знаеш ли какво съм аз, Максиний, „с ваше позволение“?

– З-здра...

Гласът му потрепери. Премести поглед към движещите се в краката ѝ сенки.

– Здравчин.

При следващата глътка въздух Пауна видя, струпан пред очите си, незначителния си животец. Всички прегрешения и

добрини. Провалите, триумфите и всичко по средата. Момичето усети познатия силует на рамото си – пърхане на тъга. Котката, която не беше котка, кацна на ключицата ѝ, точно както беше кацнала на леглото на палача, когато го предаде на Гърлото. И макар да нямаше очи, момичето разбра, че тя гледа, запленена, живота в зениците на Пауна, като дете на куклен театър.

Разберете, тя можеше да пощади момчето. Със същата лекота на това място разказвачът можеше да ви излъже – с хитростта на шарлатанин, за да представи нашето момиче в милостлива светлина.*Ала истината, благородни ми приятели, беше, че тя не го пощади. Все пак сигурно ще намерите утеха във факта, че поне спря. Не за да се гаври, не за да злорадва. За да се помоли.

– Чуй ме, Ния – прошепна тя. – Чуй ме, Майко. Тази плът е твоето угощение. Тази кръв – твоето вино. Този живот, тази смърт е моят дар за теб. Приеми го.

С лек тласък го запрати в разлютената паст на вълните.

Щом пауновото перо потъна, тя закрещя над воя на вятъра, оглушително като дяволите в Гърлото *Човек зад борда! Човек зад борда!* и не след дълго камбаните за тревога вкупом зазвъняха. Но докато „Поклонникът“ обърне назад, сред вълните не се виждаше ни следа от Пауна и торбата с орехи.

И като на шега, броят на кончините на нашето момиче се утрои.

Камъчета в лавината.

Капитанът на кораба беше дюимер на име Вълкояд – двуметров на ръст, с черни, сплъстени от солта къдрици. Съвсем разбираемо добрият капитан бе опечален от ранното слиза-

* То може и да беше най-страховитият убиец в Айтрия, палач на легиони, Господар на остриетата, разрушител на републиката, но, вижте, в сърцето си носи добро. Милост даже за изнасилвачите и скотовете. О, чуйте все по-силните цигулки-и-и-и! – Бел. авт.

не на хората от екипажа му и гореше от желание да узнае и най-малката подробност от случката. Но при разпита в каютата му дребничкото, бледо момиче, което вдигна тревогата, смънка, че айтриянциите се счепкали и кавгата им свършила с размяна на юмруци и ругатни, пратила и двамата зад борда в моряшкия гроб. Вероятността две морски кучета, та било то и айтриянски глупци, да се сбият така, че да паднат в морето, бе нищожна. Но още по-невероятно беше това дете само да ги е пратило при Трелена.

Капитанът – този бродяга в сиво и бяло, обгърнат в мириса на изгорял карамфил – се надвеси над него. Той не знаеше кое е момичето, нито защо пътува за Ашках. Ала тъкмо когато пъхна лулата от змейска кост в устата си и драсна кутията с кремъка, за да запали смолата, погледът му случайно попадна върху палубата. Върху сянката, свита в краката на непознатото момиче.

– Най-добре е да не се показваш много до края на пътуването, девойче. – Капитанът изпусна дима в мрака помежду им. – Ще наредя да ти носят храната в каютата.

Момичето го огледа с очи, черни като Гърлото. Сведе глава към сянката си, тъмна като за двама. И с усмивка, сладка като медена роса, се съгласи с Вълкояд.

Тъй де, капитаните не са глупав народ.